

היה זה עוד ערב שגרתי אחרי יום עמוס בבית ובכיתה.

בבוקר ערכתי לתמידותי בוחן פתע בטבע על הנושא "סופות הוריקן", את סופת ההוריקן שהשתוללה בכיתה בעקבותיו לא צפיתי מראש, גם לא את תוצאותיה הקשות: שישה כסאות שבורים, שלושים וחמש תלמידות פצועות הלם ובראשן מורה אחת המצב בינוני עד קל שמנסה לשווא להשתלט על הבלאגן...

בצהריים הצצתי בחטף על ערימת הבחנים שנחה בתיקי בתום הסערה ולראשונה בחיי הבנתי מדוע נקרא "בוחן פתע" בשם זה – הציונים העגומים של רוב בנות הכיתה היו בהחלט הפתעה לא נעימה עבורי...

לאחר מנוחת צהריים קצרה בה שוב חלמתי שאני תלמידה בכיתתי ובמקום להקשיב בצייתנות לדברי המורה בדקתי במרץ מבחנים בטבע תוך כדי השיעור... המורה נזפה בי והוציאה אותי מיד החוצה. בצאתי מחדר הכיתה הפכתי שוב למורה והתביישתי מאוד לעמוד מבושת בעונש מול המפקחת וחברותי לצוות שיצאו באותו הרגע מפתח חדר המורות...

ילדי השובבים אינם מתחשבים בעייפותי הרבה ודורשים את שלהם במלוא התוקף. שבי – ביתי בת השנתיים, שפכה את כוס השוקו השלישית שהכנתי לה היישר אל תוך תיקי. ערימת הבחנים האומללה זכתה למקלחת מרעננת והיא זכתה לגערה ממני: "לכי למנהלת!!!". הי...נזכרתי פתאום, עכשיו אינני בבית הספר ואין מנהלת כבודה שתציל את המצב ותעניש במקומי את התלמידות הסוררות...

נהר השוקו שזרם מהמטבח הריץ אותי בבמהירות אל המכולת השכונתית לקנות שקית חלב חדשה לארוחת הערב, התכופפתי אל מקרר החלב כשהרגשתי דקירות בגבי – מישהו מסתכל עלי חזק!... הסתובבתי באחת והספקתי לראות את הקוקו של ללי והצמה הג'ינג'ית של שפרינצי – תלמידות כיתת החינוך שלי, מתרחקים במהירות מהחנות כשהדי צחוק קולניים ממלאים את הרחוב...

מה מצחיק כל כך?? שאלתי את את עצמי, ולפתע ניתרתי בבהלה. המוצץ! המוצץ הורוד האהוב של שבי ביב תלוי ומחובר היטב אל צווארון חולצתי... שמרתי אותו במקום מבטחים לשעת ההשכבה ושכחתי ממנו לגמרי...

הי, מה קורה פה?! גם עכשיו כשאני מספרת לכן את קורות היום אני מרגישה שוב את הדקירות המוכרות... מדוע כולן מביטות ביי?? מה עשיתי הפעם???

הצילו!!!! הגעתי לכיתה בנעלי בית!!!

אני חייבת לשבת לפני ששפרינצי תעביר את הבשורה המרעישה בכל בית הספר... אז אסיים פה. להתראות!